

готвяше да дочяка гости. На сждѣ яблъкы, черешы и прасковы — укичены съ цвѣтъ, връзъ кого-то роса-та ся искрыше, като бесцѣны камъны, и мръзныше на листа-та като ситенъ бисеръ. Тукъ сичко-то богатство бѣше живо, сичка-та природа одушевена, не приличаше на грознѣ самотнѣ, въ коѣ-то испѣденикъ и отшелникъ отъ райскы животъ вади камъны и рудѣ изъ гробища-та на природѣ-тѣ, и отъ трудъ и скръбъ душевнѣ, отъ вѣчнѣ сиромашнѣ става живъ мрътвецъ.

— Недо, Недо! извъка Райна плашливо, кога ся отккры прѣдъ очи-тѣ имъ цѣль Прѣславъ, поглѣдни, хора-та ся стичать отъ сждѣ, звѣнѣтъ на сичкы-тѣ монастыри. Царска-та стража излазя отъ дворовы-тѣ на полянѣ-тѣ.

— Наистинѣ, каза Туллà, като поглѣднѣ. Ето и комисовъ сынъ Самуилъ напѣдѣ, той води стражѣ-тѣ.

— Охъ Недо, Недо! нѣщо мя ꙗ страхъ, продума Райна.

— Отъ кого ты ꙗ страхъ, спокойно рече Туллà, когы ны пази сынъ комисовъ, не трѣбѣ да ся боимъ, царкыньо, Той ꙗ юнакъ, сръдченъ, и самъ ꙗ добъръ стрѣлецъ. Поглѣдни,